

Водник

Микола Зеров

(Спогад)

Був серпень, ніч; розбитий Фаетон
Жалібно поринав у вогкість яру;
Цвіли над обрієм огні Стожару,
І лівим боком сходив Оріон.

Ось журавля скрипучий довгий тон,
І жолоб напува поштову пару;
Устав туман і виповнив мочару,
І холодком прогнав мій перший сон.

І я, малий, з-під будки оглядаю
Небесну мапу, зоряну, безкраю,
І в золотих розсипинах тону.

І знов дрімота у пухнатих лапах
Колише діл, і сиву глибину,
І поля росяний холодний запах.

30.08.1931